

Moja šola Mladika

V osnovno šolo Mladiko rada hodim, ne za to, ker bi se morala učiti, ampak zaredi sošolcev. Na šoli so zaposleni od kuharjev do ravnatelja in vsi so tako prijazni. V naši šoli je okoli 120 stopnic, ki vodijo v prvo nadstropje, v drugo nadstropje in v mansardo. Imamo telovadnico, jedilnico, pritličje ter avlo.

Če se bliža praznik, imamo v šoli proslavo in pozimi se v avli postavi smrečica. Okraske naredimo učenci.

Šola je rumene barve. Dobili smo še prizidek – jedilnico, ki je sive barve.

Jaz imam razred v drugem nadstropju, a v našem razredu ni nikoli mirno in je vedno živahno.

Avtorica: Liza Berlič, 5. a

Mentorica: Nina Godec Meško



Maja Bolcar, 4. b: Mladika

Mentorica: Renata Sužnik

O Mladika

O, gorje ti, Mladika!
Kaj vse si prestala –
bombandiranje, neolikane vandale in
poredne učence.
A ti si mogočna obstala,
znanje naprej mnogim hvaležnim
predala.
O, gorje ti, Mladika!
Kaj vse ti prestajaš!
Pametne telefone, (nes)pametne upo-
ravnike,
vedno manj motivirane učence in po-
redne otroke.
A daješ vse, kar so spoznali velikani,
brez katerih bi ostali telebani.
O, gorje ti, Mladika!
Kaj vse boš še prestala!
Če se zgodovina ponovi, boš ti še
vedno
ponosna in obnovljena stala
in znanje generacij skrbno varovala.

Avtor: Ambrož Čič, 8. b
Mentorica: Sabina Mlinarič



Patrik Frank, 1. a: Mladika
Mentorica: Silva Forstnarič



Maj Dokl, 1. b: Jaz šolar
Mentorici: Breda Pisar in Silva Ilec

Nova šola

Prvega septembra 2019 sva z bratom prvič prestopila prag Osnovne šole Mladike.

Bila sem prestrašena, saj je bilo vse novo. Spremljala naju je mamica, ki je vsakega posebej oddala svoji razredničarki. Moja je bila Nataša Vauda. Bil je tretji razred.

Prvi šolski dan je potekal do 11:00 ure. Večino časa smo sedeli v krogu in si pripovedovali, kaj smo počeli med počitnicami. Med drugim smo se tudi predstavili, saj sva bili dve novi učenki, Katja in jaz. Vsi so bili zelo prijazni.

Avtorica: Manca Mužek, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Slovenski tradicionalni zajtrk

Vsako leto vsak tretji petek v novembru obeležujemo dan slovenske hrane z vseslovenskim projektom Tradicionalni slovenski zajtrk.

Za zajtrk jemo črn kruh, med, maslo in jabolko. To leto smo po zajtrku poslušali predavanje čebelarja o čebelah in čebeljih pridelkih ter kje živijo čebele.

Čebele ločimo po barvah. Obstajajo tudi črno-sive čebele, torej so različne vrste čebel. Različne čebele živijo v različnih krajih, Slovenija, Nemčija ... Čebele živijo v panjih.

Avtor: Enej Rus, 5. a
Mentorica: Nina Godec Meško



Tinkara Zajšek, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek



Ana Brmež, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Skrivnostna skrinja

V osnovni šoli Mladika je rjava čarobna skrinja, nismo je še odprli in ne vemo, kdaj jo bomo. V skrinji se skriva škrat. Če odpreš to skrinjo, zleze ven in ti napiše domačo nalogo. Škrat je zelo prijazen.

Avtorica: Neža Kolarič, 2. b
Mentorica: Nataša Vauda



Ana Kocmut, 3. b
Mentorica: Irena Prelog



*Jaka Ereiz, 1. a: Jaz, šolar
Mentorica: Silva Forštnarič*

Počitnice

Ko se poletje prične,
se šola konča,
skrbi so odveč,
saj smo končno doma.

Dnevi so daljši,
toplejši in slajši,
saj se zabavamo
le v kratki majici.

Najboljše v času počitnic je,
ko s polnim avtom,
vsi razigrani in nasmejani,
v Dalmacijo odpeljemo se.

*Zoja Grubelnik, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič*

Zabaven počitniški dogodek

Nekoga dne smo se z družino odločili, da gremo kampirat. Pripravili smo si stvari, šotor in opremo, ter se z avtomobilom odpravili na morje, kjer bomo prenočili dva dni.

Ko smo prišli, tja, smo začeli iskati parkirišče in prostor za šotor. Sestro sva si šle ogledat plažo. Kasneje sva staršema do konca pripraviti šotor. Ušli smo jest malico, ki jo je moja mami pripravila doma. Hala smo se se kopali in kot bi mignil je bil že večer. Spali smo v šotoru, kjer sem zaspala zelo težko. Naslednji dan smo se veliko kopali in odšli na pendolin. Nekaj smo se pojedli, spakirali in se odpravili domov.

Med potjo je avtomobil nehaj delati in domov nas je peljala avtovleka. Naučila sem se, da se za kampiranje moraš organizirati.

Sva Štrafela

Mentorica: Marta Skrbinšek



*Aryalda Mašić, 2. a: Pika Nogavička
Mentorica: Dunja Stošič*

Pomoč prijatelja

Prijatelju zaupam in
mu včasih v zvezek pokukam.

Pravi prijatelj je prijazen
in te razveseli.

Ko se ti kaj pripeti,
pravi prijatelj takoj prihiti.

Če si česa ne upaš,
prijatelj te spodbudi.

In to je prijateljstvo,
ki si ga vsak v življenju želi.

Avtor: Val Zamuda, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik



Mentorica: Karmen Ivančič

Moj novi prijatelj

Dobila sem kužka. Izbrala sem mu ime Carti. Tako ime je dobil, ker se rad carta. Je pasme ki se imenuje Yorkshirski terier- Yorki. Zelo rad se igra z žogami. Čeprav ima veliko svojih žog, najraje vzame mojo. Ko se z mamico želiva igrati badminton, nama Carti jemlje žogico in zbeži okoli hiše. Zvečer se ati, mami, jaz in Carti na kavču cartamo. Smo vesela družina.

Avtorica: Klara Klep, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Prijatelj je zame tak

Prijatelj zame ni vsak,
za mene je samo tak!

Se ne norčuje ali grdo govori,
prijatelj takoj prihiti,
ko nekaj zaboli.

Prijatelj ne tepe, saj to ni prav,
včasih se skregaš, malo jeziš,
tudi to od prijatelja dobiš.

Pobotati se je vredno,
ampak včasih ni enostavno.

Pobotati se je vredno,
ampak včasih ni enostavno.

Prijatelj je tak, kot ti si želiš,
da prijateljstvo lahko obdržiš.

Avtor: Alexander Femić, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

03 Mladika
Gal Meglič Molkar, 6. b
Ptuj, 24. januar 22



Mentorica: Karmen Ivančič

Pravi prijatelj

Pravi prijatelj s tabo v klopici sedi
in zanje od prijatelja si želi.

S prijateljem se vsak dan pogovar-
jam.
Skrivnosti si delim z njim.

Skupaj se smejiva in včasih tudi
računava.
Pravi prijatelj mi ne reče besede, ki
boli.

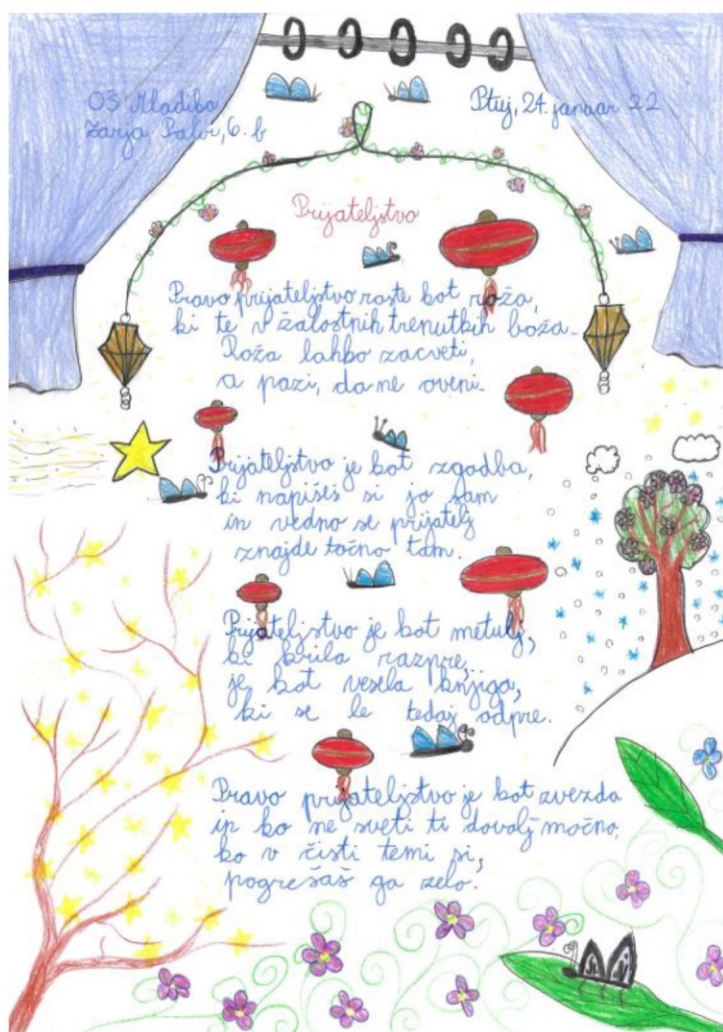
Z mojo prijateljico sva nerazdru-
žljivi,
vedno si krijeva hrbet in si ne laže-
va.

Avtorica: Lucija Verdenik, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Prijateljstvo

Tanka in nevidna je nit,
nit, ki veže ljudi,
ljudi, ki niso sorodniki.
Na začetku je krhka,
vendar z leti postaj močnejša.
Prijateljska nit se pleče in razpleta,
saj hitro tečejo naša leta.
Ljudje se srečujejo in ločujejo,
a pravo prijateljstvo vedno negujejo.

Avtor: Samir Alsarhan, 6. b
Mentorica: Karmen Ivančič



Mentorica: Karmen Ivančič



Indija Koromandija

Jaz sem kraljica,
lepega lica.
Nebo je rdeče,
sonce žareče.
Grad je na snegu,
In tudi na ledu.
Ko sneg se stopi,
leda več ni.

Avtorica: Zara Držaj, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Življenje

Živimo le enkrat,
zabavati in smejati
moramo se.

Zabava je lahko glasba, smeh,
veselje, prijatelji in še več...

Življenje pa posebno je,
to je to,
ostalo vseeno je.

Življenja ne moreš nadzorovati
preko ekrana,
nadzoruješ ga lahko
samo z veseljem in kdaj z žalostjo,
a to ni narobe,
vsak je kdaj žalosten.

Avtorica: Evita Perko, 5. a
Mentorica: Nina Godec Meško



Zala Huzjak, 2. b: Ples
Mentorica: Nataša Vauda

Rima

Rima je kot mama,
ki ti poje pesmico.
Rima je kot Meta,
ki diši kot limeta.

Avtor: Izidor Strelec, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Jaz

Zjutraj se zbudim
in zajtrk zamudim.
V šolo hodim peš,
ker avtobus ne vozi več.

Ko pojem kosilo,
začel bom jesti figo.

Nazaj domov se vračam,
brat pa me obrača.
Rad jem bonbone
in napihujem balone.

Ponoči zaspim,
zjutraj se zbudim,
Ko pridem na breg,
vse ponavljam že spet...

Avtor: Arion Dobra, 5. a
Mentorica: Nina Godec Meško



Ivana Turk, 3. a: Mak
Mentorica: Tjaša Bratušek

Na svetu obstaja najlepša roža.
Ko jo pogledaš pogledaš se ti zdi,
da ti dan sacveti.
Ko ti dan sacveti, sacvetiš še ti.
In tako iz sveta izginejo vse skrbi.

Lara Roškar, 5. b

Spomladi

Zvončki s pomladnim sijem
sonce toplo na svetlo privabijo.
Tema že hitro mine,
duša se sonca mirno prime.

Na vrtovih tulipani posejani,
krasijo svet naš zbrani.
Topel veter na vrtove prihiti,
življenje ponovno veselo zaživi.

Čebele spet veselo na delo,
z željo, da se bo novo življenje začelo.
Cvetni prah leti po zraku,
kihanje in smrkanje se sliši v mra-
ku.

Zdaj že pomladne cvetlice cvetijo,
fantje dekletom jih podarijo.
Tista njena roža oveni,
nato letni čas se spremeni.

Avtorica: Naja Fras, 7. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Škoda

Škoda,
da je ta korona z nami.

Škoda,
da me pes straši,
kot vsi krampusi.

Škoda,
da starši so vsak dan doma,
saj če ne bi bili,
bi »žurali« vse dni.

Avtorica: Ema Štumberger, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek



Evita Perko, 5. a: Črtna risba
Mentorica: Nina Godec Meško



Maša Ciglar, 1. b: Gozdna terapija
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec

Škoda

Škoda,
da ne morem poleteti v vesolje
tako kot astronauti.

Škoda,
da počitnice ne trajajo celo leto,
ampak samo dva meseca.

Škoda,
da ne morem leteti
tako kot ptice.

Škoda,
da iz neba ne letijo bonboni
ampak samo dežne kaplje.

Škoda,
da ne morem biti hitra tako
kot gepard.

Avtorica: Julija Šimenko, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Lev

Lev je zelo velika mačka,
ima grivo, močne šape in zobe,
zaradi tega se ga vsi boje.

On je velik in močan,
niti tiger ga ne premaga,
v boju vedno zmaga.

On premaga vse živali,
pazi, zebra,
lev je velik kralj živali.

Avtor: Svit Ciglar, 6. a
Mentorica: Sabina Mlinarič



Niko Balažič, 4. b: Ptica
Mentorica: Renata Sužnik

Veverica

Priskakala na drevo
veverička mala,
z repkom je pomigala,
lešnike nabirala.
Polha je poklicala,
in sta se igrala,
ko je lunica prišla,
sta sladko zaspala.

Ana Šamperl, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič



Neža Meško, 4. a: Žival
Mentorica: Karmen Plavec

Živalska pesmica

Po pokrajini sneg leži,
v njem pa vidimo sledi,
ki živali jih pustijo,
te, ki zime ne prespijo.

Tam, kjer njivo sneg zagrne,
so sprehajale se srne.
Kjer pod snegom je kaj hrane,
so sledi pustile vrane.

Avtorica: Neli Cafuta, 6. a
Mentorica: Sabina Mlinarič

Naša Lady

Naši mucji je ime Lady.

Stara je eno leto in pol.
Zelo rada se igra in carta,
Vsak dan ji nekdo očisti stranišče.

Ima dve posodici za hrano in eno
posodico za vodo. Zelo rada se
igra s praskalnikom in z drugimi
igračami. Zelo jo imam rada.

Neža kafel, 2. a

Mentorica: Dunja Stošič



Neli Kokot, 1. b: Gozdna terapija
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec

Moja muca

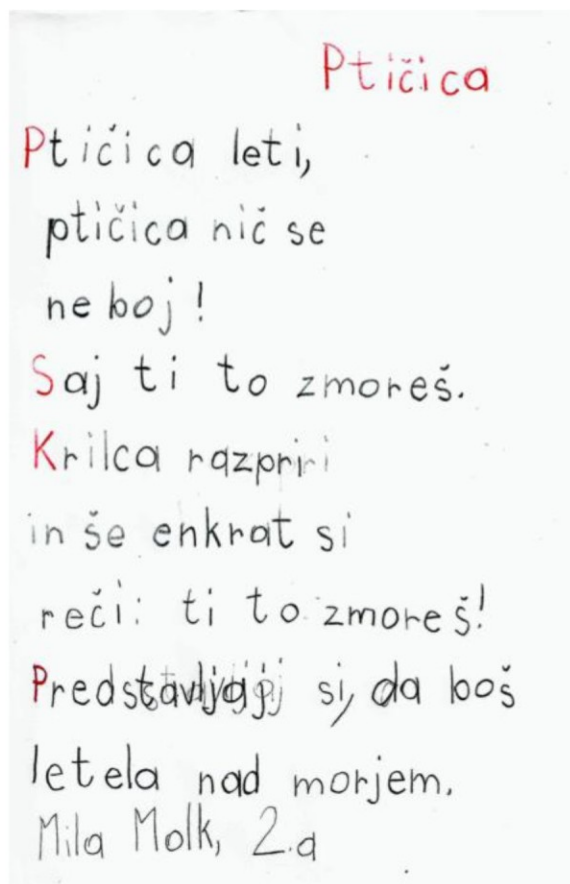
Moji muci je ime Kiti. Dlako ima rjave barve s tigrastimi črtami. Oči ima sive barve, nos temen, ustnice so črne.

Je razigrana in vesela. Najraje se igra s svojo žogico, včasih pa z vrvico. Je zelo zvita. Rada spi na moji postelji ali na stolu, čeprav ima v hiši svoj prostor. Najbolj uživa, če se igra zunaj z drugimi mačkami. Včasih se tudi pretepa, ampak ji tega ne dovolimo. Rada ima carljanje.

Naša Kiti je prava potepuhinja. Občasno hodi jest k sosedom. Ker rada lovi kokoši, jo včasih pokličemo Purika ali Pipika. Rada je mačje palčke ali konzervo.

Vesela sem, da jo imam.

Avtorica: Tinkara Šel, 3. b
Mentorica: Irena Prelog



Mentorica: Dunja Stošič



Elin Slana, 4. b: Štorklja
Mentorica: Renata Sužnik

Moj pes Val

Mojemu psu je ime Val. Dobili smo ga lani oktobra. Star je sedem mesecev. Ker je še mlad, zelo rad grize in skače ter dela same neumnosti. Ima petindvajset kilogramov. Glavo ima okrogle oblike, smrček ima dolg in ima rjave oči. Uhlje ima srednje dolge, na glavi pa ima belo kronico. Njegov trup je srednje dolg. Tačke ima črno rjave barve in na tačkah ima bele copatke. Njegove blazinice so rjave barve. Na tačkah ima črne krempljčke. Njegova dlaka je trikolor, to pomeni črno- rjave in bele barve. Rep ima črn, le na koncu je repek bele barve. Okrog vratu ima modro ovratnico z broško, na kateri je njegovo ime in moja telefonska številka. Ima tudi pasjo hiško, v kateri spi. Ima tudi svoj povodec, ki je modre barve. Sam zelo rad raziskuje,



Lucija Verdenik, 4. b: Flamingo
Mentorica: Renata Sužnik

kopa po zemlji, hodi na sprehode in se igra z mano in z mojim bratom Anejem. Ko sva v šoli in mu je dolgčas, se igra z igračkami. Je pasme bernski planšar. Zelo ga imam rada in Val mene. Ko sva skupaj, nama je lepo.

Avtorica: Ana Kocmut, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

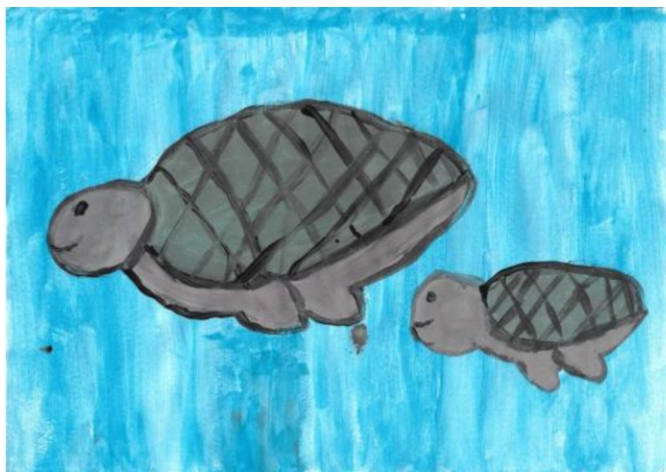


Lan Kelc, 2. a: Medvedek
Mentorica: Dunja Stošič

Naša mačka Ciri
Naši mački je ime Ciri.
Je majdenček. Zelo je nagajiva.
Stara je 4 mesece. Rada
se igra s žogicami.
Ko ji mečemo papirnate
žogice, skoči in jih ujame.
Zelo rada si brusi kremplje
na modri blazini. Rada
spi na moji postelji. Zelo
jo imam rada.

Iza, 3.B

Mentorica: Irena Prelog



Neža Plajnšek, 4. a: Želve
Mentorica: Karmen Plavec

Želvica Pika

Rad imam želvice,
zato sem si jo kupil.
Rada je solato in paradižnik.
Hitrejša je od polža,
počasnejša pa od zajca.
Rada teka naokrog in
se z mano igra.
Pozimi rada dolgo spi
poleti pa se sonči.

Lan kelc
2.a

Mentorica: Dunja Stošič

Izgubljen kuža Piki

Nekega poletnega dna sta se Ota in Iva odločili, da se bosta odšli igrati s kužkom Pikijem. Preden sta odšli, sta se spomnili, da bi lahko zraven povabili še Gregorja, Aljaža in Janjo. Prijatelji so bili takoj za. In so šli. Ko so prišli na travnik, so tam natrgali rožice. Prišli so v gozd in se začeli igrati tabornike. Ko je Ota poklicala Pikija, se Piki s svojim laježem ni oglasil. Takoj je ugotovila, da ga ni in je to povedala svojim prijateljem. Po tej novici so bili vsi zaskrbljeni. Gregor je rekel, da imajo srečo, da je poletje, ker če bi bila zima, bi se hitro temnilo. Vsi so ga takoj začeli klicati in iskati. Klicali so ga in klicali, a se ni oglasil. Ota se je spomnila, kje bi lahko bil in tam so ga našli. Prišli so domov, kjer jih je že čakala mama Daša. Mama jih je vprašala, kako so se imeli in vsi so v en glas vzkliknili: Super!

»Še preden je Gregor dokončal stavek, ga je Ota uščipnila v roko in mu na uho zašepetala, da bo to njihova skrivnost. In res je bila.

Avtorica: Julija Berlič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog



Ajda Čuš, 4. a: Živali
Mentorica: Karmen Plavec

Zelena kapica in Sneguljčica

Nekega dne je Zelena kapica srečala Sneguljčico pred Mercatorjem. Vprašala jo je, če gresta na pijačo. Sneguljčica je odgovorila: »Seveda, lahko. Za kakšnih par minut, ampak me sedem palčkov čaka, da gremo na pohod.«

Eno uro kasneje je Sneguljčica pozabila na sedem palčkov. Odšla je proti zavarovalnici, da bi zavarovala hišo pred požarom. Na poti je srečala palčke in jih vprašala, če grejo na pohod. Sedem palčkov je bilo jeznih. Šli so v drugo zavarovalnico in si zavarovali svojo hišo. Nato so šli v Mercator po hrano. Zelena kapica je v Mercatorju srečala sedem palčkov. Vprašala jih je, kje je Sneguljčica. Odgovorili so ji, da je ni zraven.

Sneguljčica je šla na sprehod in se zbodla na trnju. Šla je naprej in srečala mačko. Bila je presenečena, da je videla mačko takšne čudne

barve. Sneguljčica je naenkrat izgubila čeveljc. Odšla ga je iskat, a ga ni našla. Ko je prišla domov, je našla čeveljc pod posteljo. Skuhala je kašo za palčke. Palčkov še ure ni bilo, ker so iskali čeveljc. Sneguljčica jim je povedala zanje.

Ure in ure jih je čakala, a jih ni bilo. Šla je spat. Naenkrat je zaslišala nekakšen ropot. Šla je pogledat in bili so trije medvedi in Zlatolaska. Bila je zmedena, saj so ti junaki iz druge pravljice. Zbudila se je in izvedela, da so bile sanje.

Naenkrat pa so stopili palčki skozi vrata in ji rekli, da so našli čeveljc. Sneguljčica je povedala, da to ni njen čeveljc, ker je bil njen pod posteljo.

Avtorica: Ajda Čuš, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Pojoča hiša

Nekoč je živela mlada punca po imenu Mia. Odločila se je, da ne bo več živela pri starših. Preselila se bo v svojo čisto novo in posebno hišo, ki bo pela. Ko se je vselila je bila tako zelo vesela, da je hiša začela peti vesele in poskočne pesmi. Deklica je v tej hiši neizmerno uživala in se veselila. Nekega dne je prišla iz službe vsa žalostna in potrta, hkrati pa je tudi hiša bila žalostna, kajti pela je žalostne in potrte pesmi. Pojoča hiša ni želela, da sta žalostni, zato je zapela v poskočnem ritmu veselo pesem in obe sta se razvedrili in bili najboljši prijatelji.

Avtorica: Isabel Maroh, 2. b
Mentorica: Nataša Vauda



Tim Vaupotič, 1. a: Sedem palčkov
Mentorica: Silva Forštnarič

Brigita Rakuš, 5. b: Kontrast
Mentorica: Marta Skrbinšek

Dobra mama

Nekoč je živela dobra mama s tremi hčerami. Mama je nekega dne zbolela.

Minilo je 9 let in mama je bila še vedno bolna. Prosila je svoje tri hčere, da gredo na planine po rože. Najstarejša hči ji je prinesla marjetice, srednja vijolice in najmlajša cel šop različnih lepih rož in zelišč. Najmlajša je želela, da bi bilo mami bolje, a njeni starejši sestri pa nikakor ne.

Naslednje jutro je mama ozdravela. Najmlajša hči je rekla, da je to bilo čudežno zdravilo njene ljubezni.



Mirilinda Brojaj, 3. b: Pomlad
Mentorica: Irena Prelog

Naslednjo noč je prišel kraljevič, ki se je z mlajšo hčerjo zaročil in tudi poročil. Mama je bila presrečna, a ko je ugotovila, kaj sta hoteli starejši hčeri, je bila zelo žalostna. Po starejši hčerki je prišel medved in ju požrl. Tako sta mlajša hči in mama živeli v prelepem gradu in mogoče še zdaj živita.

Avtorica: Ema Kafel, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Martinova obljuba

Martinova najljubša žival je mravlja. Vsak dan jih opazuje na dvorišču. Nekega dne opazi marsovca na vrtu. Martin ga vpraša, kaj tu dela. Odgovori mu: "Vi zemeljski ste tako čudni, da vas ne moti, ko se ptič pokaka," in začne cingljati. Martin je šel v hišo, ker ga je motilo cingljanje. Naslednji dan, ko je učitelj razlagal o družini, se je Martin dolgočasil, ker je vse vedel. Prijatelju Mateju je pomahal, da gresta na stranišče se pogovoriti. Ko sta bila na stranišču, je prijatelj vprašal Martina, kaj je hotel povedati. Martin mu je povedal o marsovcu, ki ga je včeraj srečal. Prijatelj Matej mu je obljubil, da ne bo nikomur povedal. Dala sta si mezinca. Zdaj je obljuba držala. Ko je Martin šel spat, je pogledal skozi okno. Prikazala se je razsvetljava. Martin se je ustrašil, ampak bila je samo žareča zvezda. Šel je v posteljo in mama mu je dala poljub na lica, da bi Martin lahko lažje zaspal. Tako je Martin živel z obljubo prijatelja.

Avtorica: Hanna Bender, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Ati v supergah

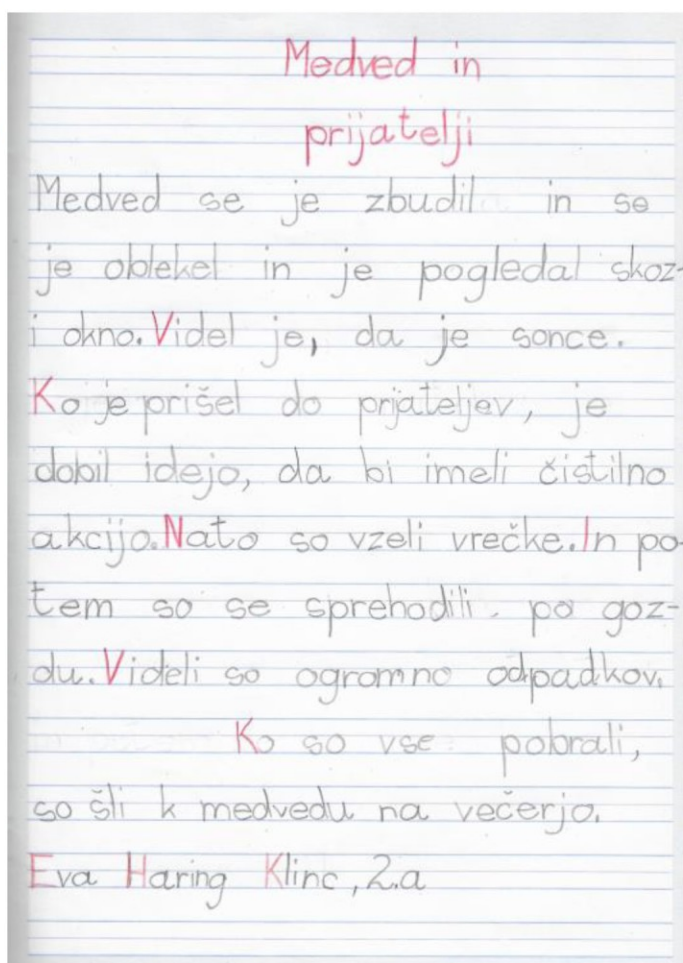
Ati David je odšel v Kranjsko Goro na smučanje. Ko se je smučal, je v snegu opazil majhen hribček. Šel je k hribčku in kopal in kopal. Končno je prišel do tal. Tam je našel zlate superge. Takoj jih je vzel. Vpraševal je ljudi, če je to njihovo. Toda noben ni rekel nič. Zato jih je vzel v avto in se odpeljal domov. Doma se je preoblekel v mehko trenirko, umil in očistil zlate superge. Pomeril jih je. Bila je njegova velikost. Zelo je bil vesel. Odločil se je, da jih bo imel drugi dan v službo.

Drugo jutro se je vstal, uredil in obul zlate superge. Ko je hodil, se je na supergah prikazala strela. Ta strela je nekaj pomenila. Razmišljal je. Ni mogel ugotoviti. Vseeno je odšel v službo. Bil je brez skrbi. Ampak v avtu se mu je nekaj zgodilo. Vozil je boljše kot včasih. Prišel je v salon in opazil listek. Na njem je pisalo: »Dober dan David! So ti všeč superge?«

V službi je friziral hitreje kot včasih. Bil je presenečen. Ko je prišel domov, je vprašal svojo ženo Nušo, če mu jih je ona nastavila v sneg in mu napisala listek. Živčno mu je rekla ne. Povedal ji je, kaj vse se mu je zgodilo. Rekla mu je mhm in se mu nasmejala.

Drugo jutro je bil njegov rojstni dan. Njegovi prijatelji in žena s mu zaželeli vse najboljše in povedali so mu, da so mu oni nastavili čarobne superge v sneg. Vedeli so, da mu bodo všeč.

*Avtorica: Jada Lia Glaser, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek*



Mentorica: Dunja Stošič



*Ema Kafel, 4. a: Čevelj
Mentorica: Karmen Plavec*

Teško je verjeti, toda jaz ...

Vedno sem si želel vedeti, kako je, če letiš. In nekega dne sem izvedel ...

Nekega dne sem šel v gozd na sprehod in ob drevesu zagledal stekleničko. Bila je lepe svetleče barve in želel sem spiti tekočino v njej.

Ko sem jo spil, sem postal vedno lažji. Naenkrat sem bil višje od dreves in sem poletel proti domu. Spoznal sem, da je to bil

čarobni napoj.

Ko sem letel nad domačo hišo, sem pomahal mami, atiju in sestri Ajdi. Bili so presenečeni, ko sem pristal na travniku za hišo. Čarobni napoj je spustil in nisem mogel več leteti.

Letenje mi je bilo zelo všeč. Želim si, da bi še kdaj našel čarobni napoj.

Avtor: Vid Meglič, 5. a

Mentorica: Nina Godec Meško



Eva Glaser, 4. b: Hiši

Mentorica: Renata Sužnik



Mika Nikola Marin, 4. a:

Jesensko listje

Mentorica: Karmen Plavec

Zvedavček

Nekoč je bil zelo lep dan in Zvedavček se je odločil, da ne bo več delal, ampak šel ven na zrak. Na poti je srečal veliko škratov, ampak on je šel samo s tremi. Z Dobrovoljčkom, z Godernjačkom in Veseljačkom. Vsi štirje so šli v Rokovnjaški gozd. Ampak vsi so pozabili, da je za škrate Rokovnjaški gozd strogo prepovedan. Prišli so in pred sabo zagledali velik, grozen in star grad.

Vstopili so čez velika vrata in pred sabo zagledali Rokoščapa. Bil je strašen, velik, imel je tri repe, velike zobe, bil je zelen in imel je velika ušesa. Tako so se prestrašili, da sta samo Dobrovoljček in Godernjavček lahko zbežala. Ostala sta še Veseljaček in Zvedavček. Tudi onadva sta hotela zbežati, ampak naenkrat je Rokoščap bruhal ogenj in padla je smreka in zaprla prehod tako, da nista mogla zbežati. Potem si je Zvedavček domislil, da ima Rokoščap zelo rad jagode. Potem mu jih je dal in on jih je seveda pojedel in se pomanjšal. Postal je manjši in tako sta lahko oba škrata mirno in varno zbežala. In škratje se ni koli in nikdar niso vrnili v Rokovnjaški gozd.

Avtorica: Julija Šimenko, 3. a

Mentorica: Tjaša Bratušek

Čudežno zdravilo

Pred davnimi časi je v majhni koči ob robu gozda živela mama s tremi hčerami.

A nekega dne je mama zbolela. Bolna mama je svoje tri deklice poslala, naj najdejo čudežno zdravilo. Najprej je poslala najstarejšo hči. Dala ji je 300 evrov in najstarejša hči se je odpravila v mesto. Tam je vse zapravila in nato spoznala lepega kraljeviča. Zaljubila sta se in se poročila, zato se starejša hči ni več nikoli vrnila domov.

Za tem je bolna mama poslala drugo najstarejšo hči in ji dala 600 evrov. Druga najstarejša hči je šla po isti poti kot prva, vse je zapravila, potem pa spoznala čednega mladeniča in se poročila. Nikoli se ni več vrnila domov.

Čez nekaj časa je bolna mama poslala še tretjo hči. Ta je šla popolnoma po drugi poti kot prvi dve. Najmlajša hči je šla v gozd, šla je mimo vodnjaka, se napila in šla jest. Takrat se je iz goščav prikazal medved. Vprašal jo je, če mu da malo hrane, ker že cel dan ni jedel. Deklica je seveda bila radodarna in medvedu dala za jesti. Medved ji je rekel, da naj sede nanj in on jo bo odpeljal kamor hoče. Deklica je sedla nanj, mu ukazala do čudežnega zdravila in medved jo je peljal do čudežnega zdravila.

Ko sta prišla do cilja, je pred njima stal beli grad. Medved ji je rekel, naj gre v klet gradu in tam bo našla zdravilo. Deklica ga je ubogala, a ko je prišla nazaj, medveda več ni bilo. Ko je deklica prišla domov, je mami dala piti čudežno zdravilo. Mama je takoj drugi dan ozdravela. Bila ji je zelo hvaležna.

Avtor: Aljaž Držaj, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec



Ajda Kristovič, 5. b: Šopek
Mentorica: Marta Skrbinšek

Arba Brojaj, 2. a: Kurent
Mentorica: Dunja Stošič

Neža v pancerjih

Nekoč je na Ptuju živel deklica Neža skupaj z mamo Miro, očetom Stanetom in sestro Pio. S sošolci je obiskovala Osnovno šolo Mladika.

Njen razred je nameraval iti čez nekaj dni v zimsko šolo v naravi, kjer so se nameravali smučali. Nežo je pri tem skrbela le ena stvar ...

»Kaja, jaz ne znam smučati, prosim pomagaj mi!« je Neža prosila svojo prijateljico Kajo. »Kako, saj že jutri odidemo in vsi v razredu odlično smučamo. Oprosti, a ne morem ti pomagati,« ji je ta odgovorila. Neža je bila žalostna, a kljub temu se je odločila, da gre s sošolci. Nežin očka Stane ji je pokazal pancerje, ki so se v njihovi družini prenašale iz roda v rod. »Neža, želim, da jih imaš s seboj in ne skrbi, prinesli ti bodo srečo,« ji je dejal.

Naslednji dan se je poslovila od družine in se odpravila v šolo, kjer jih je pobral avtobus. Vožnja je bila dolga, a kljub temu zabavna. Kmalu so prispeli v smučarski park Maribor in malo za tem šli v njihov hotel, v katerem so bivali. Razdelili so si sobe in se z vso potrebno opremo napotili na smučišče. Tam so se njeni sošolci po strmem bregu s smučmi smučali kot profesionalci. Tedaj je bila na vrsti Neža. Pogledala je pancerje, ki jih je obula, se nasmehnila in se z vso močjo odrinila. Vsa prestrašena je drvela po klancu. Tedaj se je zgodilo nekaj čudežnega! Neža je začela smučati veliko boljše kot profesionalka in vsi so jo občudovali. Zdelo se ji je kot, da leti ali ima raketni pogon.

Ko se je končno ustavila, so jo vsi hvalili. Takrat se je spomnila pogovora z očetom. Pogledala je pancerje in takoj je vedela, kdo je zaslužen, da je blestela na smučeh.

Neža je po šoli v naravi veliko smučala in se celo udeležila nekaj tekmovanj. Nikoli ni pozabila njenih pancerjev, ki so ji še ob tako slabih dneh prinašali srečo.

Avtorica: Iva Štrafela, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek



*Gaj Kramberger, 1. a: Slikanje po nareku
Mentorica: Silva Forštnarič*



*Julija Šimenko, 3. a: Snežak
Mentorica: Tjaša Bratušek*

Obisk kekčeve dežele

Na sončno septembrsko nedeljo smo naše bivanje v Kranjski gori zaključili z obiskom Kekčeve dežele. Zbrani pri turistični agenciji smo čakali na Bedanc bus. Le-ta nas je zapeljal do Kekčeve dežele sredi gozda. Z vodičem smo najprej šli do Bedančeve hiše, kjer je bila ujeta Mojca, ki nas je klicala na pomoč. Seveda smo jo vsi skupaj rešili. Razkazala nam je Bedančevo hišo, nato je pot nadaljevala z nami. Ustavili smo se pri Kosobrinovi koči. Na njo smo prišli preko dviznega mostu, izhod pa je spust po toboganu. Tam nas je presenetil hudobni Bedanc, ki je bil zelo jezen, saj mu je nekdo osvobodil Mojco. A nismo priznali, da smo to bili mi. Nato se nam je pridružil še Kekec. Skozi rov smo prišli v njegovo zanimivo hišo. Pot nas je vodila do naše zadnje postaje, Pehtine hiše. Najprej smo si ogledali njen laboratorij. Imela je krajšo predavanje o zeliščih, nato pa smo spili njen okusni čaj ter pojedli pecivo. Tudi njeno hišo zapustiš s spustom po toboganu. Obisk Kekčeve dežele je bilo za celo družino zelo lepo doživetje, meni pa je bila najbolj všeč Kosobrinova hiša.

Avtorica: Venita Brodnjak, 3. b

Mentorica: Irena Prelog



Nika Šimenko, 2. a: Hiša

Mentorica: Dunja Stošič



Teo Zorc, 1. b: Invalid

Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec

Prislužil sem dragoceno žogo

V nedeljo popoldan sva se z očetom odpeljala v Maribor na nogometno tekmo. Igrali sta ekipa Maribora proti ekipi Olimpije.

Pred začetkom tekme so navijači Viole Maribor začeli metati bakle. Tekma se je pričela. Žogo so imeli Mariborčani. Maribor je zadel za 1 proti 0. Bil je polčas in šel sem na stranišče. Ko sem se vračal, sem na stopnicah videl škatlo. V škatli so bile žoge, ki so jih igralci uporabljali med tekmo. Šel sem nazaj na tribuno k očetu. Začel se je drugi polčas. O groza! Kako bodo igrali, če nikjer ni žog. Napovedovalec je po mikrofону prosil vse, ki bi kaj vedeli o žogah, naj se javijo! Atiju sem povedal, da sem videl žoge v škatli na stopnišču. Odhitel sem do trenerja Maribora in mu povedal, da sem videl žoge. Popeljal sem ga do stopnišča. Bil je zelo vesel in igra se je lahko začela. Bila je 75 minuta in Maribor je imel protinapad. Ponovno gol! Maribor je zadaj vodil 2 proti 0. Čez 5 minut so gol zabili nogometaši Olimpije. Bilo je konec tekme, sodnik je dal tri minute podaljška. In Maribor je premagal Olimpijo z rezultatom 2 proti 1. Ko se je tekma končala, je do mene prišel trener Maribora in mi dal eno podpisano žogo v zahvalo, ker sem jih našel. Vesel in zadovoljen sem prišel domov. Sedaj krasi mojo sobo ta posebna žoga.

Avtor: Niko Balažič, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Presenečenje



*Maša Kosec, 5. b: Portret sošolke
Mentorica: Marta Skrbinšek*

To se je zgodilo, ko sem bil navaden deček iz 1. a razreda. Nekajkrat sem gledal smučanje po televiziji zraven atija. To je zelo zanimiv in nevaren šport. Navijal sem seveda za slovenske smučarje.

Čez nekaj časa sem ugotovil, da dosti več razmišljam o smučanju. Enkrat sem povedal atiju mojo željo, da bi rad poskusil smučati. »Enkrat boš že poskusil«, je odgovoril ati. Bil sem žalosten zaradi takega atijevega odgovora. Njegov enkrat bi lahko pomenil, da se bo to zgodilo čez pet ali še več.

Nekega dne, med velikonočnimi počitnicami, je ati rekel, da si naj spakiramo stvari, ker bomo šli na izlet. Med vožnjo sem nekajkrat poskušal izvedeti, kam gremo, ampak sem nazaj vedno dobil en in isti odgovor: »Boš že videl.«

Tisti vikend smo lepo preživeli na Rogli, na pravem smučišču. Tudi velikonočni zajček nas je obiskal.

To je bilo zame presenečenje ena a. Ta izlet je bil nepozaben. Bil sem vznemirjen, vesel in srečen, ker se je uresničila moja želja.

Hvala ati za lepo presenečenje.

*Avtor: Tiago Roberto Živko, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec*



*Jaka Lovrec, 4. b: Mesto
Mentorica: Renata Sužnik*

Zgodba z L

Danes sem na šolskem dvorišču z metlo po-metal travne bilke, ki jih je nanosil veter. Nato sem vzel škatlo in vanjo pospravil bilke. Mojo pozornost so pritegnile orgle, na katerih je bila steklena krogla. Fantič, suh kot prekla, je v rokah nosil baklo. V tistem trenutku je iz omare padla lesena cokla. Prebudil sem se in se zavedel, da so to bile le sanje.

*Avtor: Tim Černenšek, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec*

Najlepši dogodek

Ko sem bila stara sedem let, sem si za osmi rojstni dan zaželela eno mačko. Rekla sem, če bo maček, mu bo ime Toni, če bo pa mačka, ji bo ime Tina.

Čakala sem in čakala do svojega rojstnega dne. Ko sem prišla po šoli domov, sem šla v svojo sobo, da bi naredila domačo nalogo. Pred vrati sta me čakala starša. Zdelo se mi je sumljivo, saj sta me čakala pred vrati in še moj rojstni dan je bil.

Vstopila sem v sobo in zagledala praskalnik, v katerem je ležala mala muca. Takoj sem se zaljubila v njo. Dala sem ji ime Tina. Bila je še čisto majhna in lepe sive barve z belimi lisami.

To je bil moj najboljši rojstni dan v življenju!

Avtorica: Ajda Kristovič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek



Nija Kolarič, 1. a: Pedenjped; Sam
Mentorica: Silva Forštnarič



Anej Horvat, 5. a: Črtna risba
Mentorica: Nina Godec Meško

Moje najbolje sanjano potovanje

Za rojstni dan sem od brata in sestre dobil kupon za sobo rolega v Mariboru.

Lex nekaj mesecev smo šli jaz, moja sestra, brat in brata v Maribor v sobo rolega. Rezervirano smo imeli sobo iglu. Imeli smo eno uro časa, da pridemo ven. Ena klgucavica je odklenila moja sestra in sreh ni vedela Lex nekaj časa, ko smo hoteli odkleniti tisto klgucavica je bila odklenjena. Ena klgucavica je bila na vratih, ki so tam za okras in je odklepala skrivna vrata, ki so en kos stene. Jaz sem se prej videl prostor za steno.

Ko smo rešili vse uganke nam so ostale štiri minute, ampak moj brat je odklenal klgucavico, ki je bila za okras. Jaz sem mu pravil, da je ključ od vrat, ampak me ni poslušal. Na koncu smo prišli ven 3 minute in 25 sekund.

Jakob Plazovnik
5. b

Sarine pesmi

Ničesar več nočem,
ker vse izgubim-
še tiste najlepše
stvari izpustim.

Ničesar več nočem,
ker vse odleti-
vse se na veter naslanja
in se izgubi.

Ničesar več nočem,
kar ne more ostati,
včasih še v sanjah
tega ne morem obdržati.



Maj Fijan, 5. b: Drevo
Mentorica: Marta Skrbinšek

Gledala sem ljudi uničevati vse
kar so imeli,
ker vse kar so imeli, ni bilo to,
kar so si želeli.

Avtorica: Sara Sluga, 9. b



Žan Bezjak, 2. b: France Prešeren
Mentorica: Nataša Vauda

Kdo pravi, da zlomljene stvari
niso cele,
da ne moreš biti cel,
zlomljen na dele.
Kaj ti bo vse, če tega ne
moreš izgubiti,
kaj ti bo dlan, če je ne
upaš izpustiti?
Tudi, ko te je strah se ne upaš
zganiti.
Kaj bi bilo življenje brez želje
umiranja in
kaj bi bila strast brez
prisotnosti upiranja.



Julija Šimenko, 3. a: Sadje
Mentorica: Tjaša Bratušek

Najlepši trenutek

Tik tok, tik tok,
čakaš in čakaš,
da pride ta rok.
Ta trenutek pričakovanja
tvoje srce poplavlja.

Za vsakega drugač,
a za vsakega enak,
pred tabo stoji,
veselje hiti,
in se ti smeji.

Tako kot pride,
tako tudi mine,
zdrvi skozi tvoje zidove srca
in ruši meje sveta.

Avtorica: Tjaša Ela Freebairn, 9. a
Mentorica: Sabina Mlinarič



Maj Rihtarič, 1. a: Strpen-nestrpen
Mentorica: Silva Forštnarič



Suleidi Možina Jimenez, 1. b: Kulturna prireditev
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec

Ko vlak odpelje,
se načrt mi spelje.
Na mostu stojim
in gledam obzorje.

Za obzorjem ni nič,
a jaz vidim, vidim ...
Stojim in gledam,
ljudi tam preko.

Spomnim se trenutka,
ko sem padel.
Moj najslabši je bil,
a slabe sem zdaj ubil.

Novi trenutki prihajajo,
moj najljubši je,
ko sem se pobral
in vse znova začel.

Avtor: Filip Meško, 7. a
Mentorica: Sabina Mlinarič



*Vita Štumberger, 1. a: Moja družina
Mentorica: Silva Forštnarič*

Prijateljico kot si ti,
le stežka se dobi,
ob tebi vse se spremeni,
vse v življenju smisel dobi.

To prijateljstvo veliko pomeni mi,
vse misli je težko opisati,
vedi, da to iz srca pišem ti.

Najlepši trenutek je,
ko te kdo objame,
ti pove, da ima
te rad,
ko ti srce zelo razbija,
vedi da nekdo se nate spominja.

*Avtorica: Lara Muršec, 5. a
Mentorica: Nina Meško Godec*

Najlepši trenutek je,
ko se pretegnem,
zdrvim na plan,
tekat v dan.

Najlepši trenutek je,
ko se ti sošolka Eva nasmehne
in se sama pretegne.

Ko pridem domov,
je najlepše,
ko mama speče potico
in nato naroči še pico.

Ko se najem,
grem tekat noč in dan.
Pogledam nazaj
in s prijatelji tečem v raj.

Ko se zlekнем
na posteljo,
se potopim v sanje
in sanjam najlepše raje.

*Avtorica: Mara Zebec, 5. a
Mentorica: Nina Godec Meško*



*Jada Lia Glaser, 5. b: Portret sošolke
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Najlepši trenutek zame je tisti,
ko jeseni iz dreves letijo listi.
Tisti rumeni ali zeleni...

Najlepši trenutek zame je tisti,
ko kuža polžiže me po licu,
poljubček na nosek
in priboljšek en košček.

Zelo vesela sem tudi takrat,
ko najboljša prijateljica
k sebi me stisne,
skupaj klepetava, se ves čas igrava.

Avtorica: Eva Haložan, 5. a
Mentorica: Nina Godec Meško

Adelina Žuran, 3. a: Buča
Mentorica: Tjaša Bratušek



Ko prvič sem jo videl,
nekaj me je prebudilo,
v srcu mojem nekaj se je zbudilo,
nekaj, česar prej nisem poznal,
mogoče ljubezen, mogoče raj.

Na avtobusni postaji je stala,
čisto nedolžno čakala,
samo od daleč sem jo občudoval,
saj vedel sem,
da je to edino, kar je v tem trenutku prav.

Avtobus vseeno moram ujeti,
moram se ji v oči zazreti,
do nje stopiti,
se ji približati in začeti.

Naokrog se ozre,
ponesreči zagleda me,
oh, srce v hlače padlo mi je.
Ga probam pobrati,
in se nasmejati.

Počasi, počasi, pridem do tja,
a zraven nje
najraje pogreznil bi se v tla.
Ko že skoraj jo ucvrem,
njene oči na sebi uzrem.

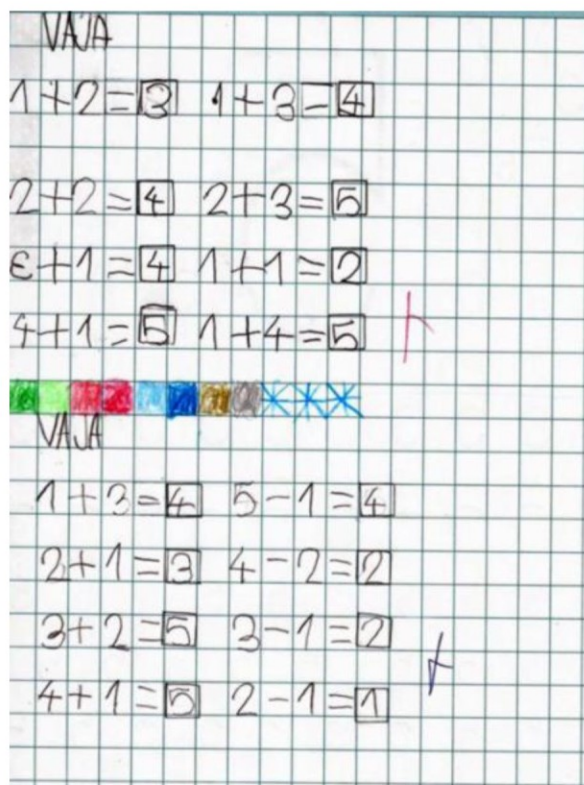
»Pozdravljena,« ji rečem s tresočim se
glasom,
ampak ona samo pokima,
gospa dela se fina.
Naj ji bo, bova oba fina,
in se skupaj zasmejiva.

Ona to opazi,
nazaj se nasmeje in mi odzdravi,
njen glas, ni prave besede za to,
ni take lepote sveta,
kaj naredil bi, da moja bi bila.

»Bi lahko morda izvedel tvoje ime?«
»Morda, ti mi povej?« me izziva,
»Prosim!«
Lepa beseda mi dala je njeno ime,
ampak moje še vedno skrito je.

Mogoče nikoli več je videl ne bom,
vsaj za sekundo je moja bila,
vsaj za sekundo začutil sem,
da nekdo rad me ima.

Avtorica: Naja Čuš, 8. a
Mentorica: Sabina Mlinarič



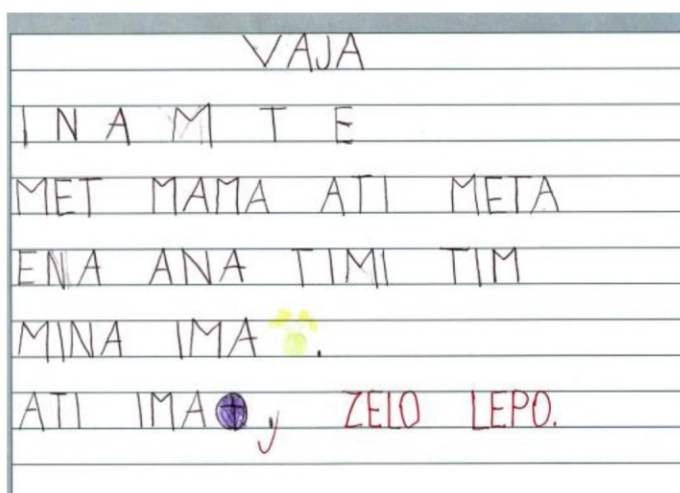
Maj Rihtarič, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič



Matic Tomasino, 1. b
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec



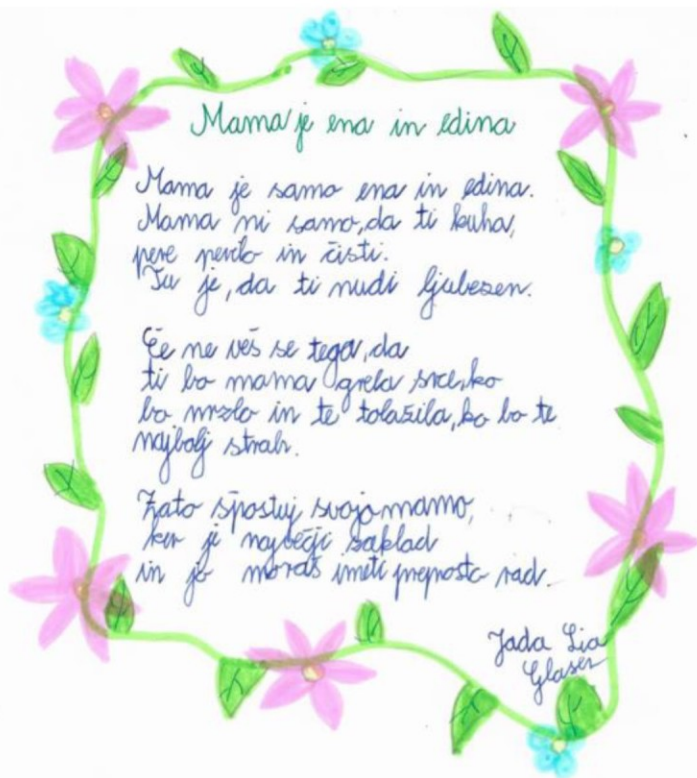
Nejc Žnidaršič, 1. b
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec



Vita Štumberger, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič



Aljaž Ciglar, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič



Mentorica: Marta Skrbinšek



Evita Perko, 5. a: Črna risba
 Mentorica: Nina Godec Meško



Katarina Šimenko, 3. b: Pomlad
 Mentorica: Irena Prelog

Mama je ena sama!
 Kdo spi samo na njo misli,
 ko te polnka veš, da si njena soka.
 Vsak dan te objame, nasmehi
 in ljubezen podati.

Nik Lince, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Časopis

Črno-bel gospod je to,
 vreden kot zlato.
 Vsi podatki zbrani v njem,
 opisan je tudi sejem.
 Vsi strici berejo ga radi,
 ko slonijo na fasadi.

Avtorica: Neža Meško, 4. a
 Mentorica: Karmen Plavec

Srce

Nekatera zlomljena,
 od prevarane ljubezni polomljena,
 ljubezni polna so tako,
 da lahko kar počijo,
 črpalka glavna je telesa,
 ima ga tudi stvardesa. opisan je tudi sejem.
 Vsi strici berejo ga radi,
 ko slonijo na fasadi.

Avtorica: Neža Meško, 4. a
 Mentorica: Karmen Plavec

Petarde

Vse živali bodo trpele,
če rakete v zrak bodo letele.
Ko rakete letijo,
živali trpijo,
ko petarde pokajo,
živali jokajo.
Tvoj štirinožni prijatelj bo trpel,
če petarde si boš zaželel.
Nevarnim strelivom recite ne,
če ne želite jokati se.

*Avtor: Jaša Lovrec, 4. b,
Mentorica: Renata Sužnik*



*Vid Zebec, 2. a: France Prešeren
Mentorica: Dunja Stošič*



*Manca Muzek, 5. b: Jesen
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Moj planet je svet

Moj planet je okrogel svet,
svet ni dolg kot stonoga,
ampak okrogel kot žoga.

Moj planet ima jedro iz srca,
na preteklost se spozna.
Ko pa Zemlja zacveti,
moj planet najlepše žari.

*Avtor: Gašper Eržen, 6. a
Mentorica: Urška Hlupič Voda*